

LÁ•SKY MÁ•MIVÁ%oo, STESKY BLÁ•ZNIVÁ%oo - 1.

Pondělí, 18. června 2010

Dobrý večer, milé kudlanky a kudlani, chtěl bych vás zkusit oslovit příběhem. Zčásti smyšleným, protože se bude odehrávat prostřednictvím postav, které nemají svůj reálný vzor. Ale důvod je o něm, co se do velké míry opravdu stalo a čím jsem si skutečně prošel. Budu velmi rád, pokud vás moji hrdinové každé pondělí přitáhnou a když je budete provázet - ať už pozorností, názory a i radami.

Nezapomínejte prosím, že se zachovají jakkoliv, nejedná se o skutečné postavy a jak je zvykem říkat, veškerá podobnost je čistě náhodná. Přijímám vám příjemnou zábavu a pokud si budete myslet, že se nedaří to splnit, stačí říct a tenhle veskrze literární pokus utnu. Pokud projdeme (já i postavy), můžete se těšit na pondělí. Všechny se všemi, kteří se v příběhu objeví. Den první aneb každé pondělí je začátek. Odcházím od rozvozu soudu a v hlavě se mi honí milion věcí. Ať už je to dnes jakkoliv, nezbavím se pocitu, že stálo velmi málo, abychom se přišli vyhnuli. Docela by mě zajímalo, kolik lidí má tenhle pocit, když svůj vztah dovedou až sem. "Čau Jarda, dáš lásku zrovna v tuhle dobu tady na soudu? Snad nemá nějaké podnikatelské tráble?" Kamarád, soudce Nováček, jeden z mála, co se do téhle funkce plynule nepřecházel z dob souzení emigrantů a rázných podvrtných výlevů. "Kdepak.. mám za sebou rozvod." "Ježíš. Zrovna vy dva? Kdy jsme to u vás naposledy byli?" "To už bude nejmíň tři roky, Karle. Ono to docela letí." Karel zasmušile pokýval hlavou, ostatní nebyl jedním z nich, kdo se takhle pšklivě musím přiznat, že já byl před nedávnem přecházel víc. Naštěstí Karel neměl na přislíbení posezení u dobrého pití a pozdrav pro.. mno vlastní už pro nikoho. Reminiscence. Potkali jsme se před několika. Bylo to v květnu a ani by to tenhle měsíc lásky zavinil, dohodli jsme se hned první večer, že bychom se mohli vzít. Já vím, že to není standardní postup, ale prostě to tak dopadlo. Když k tomu dodám, že jsme se opravdu tak po deseti dnech, kdy jsme se měli možnost vidět, budu přisobit asi nevhodně. Jenže - život si to někdy upláca s sebou to leckdy příběhu neuvěřitelně, ne jakákoliv telenovela. Bylo to pár let před slavnou narozeninou toho, co bude následovat, by nás tehdy nenapadla. Než tyhle roky přiměly, stihli jsme dva kluky, bydlení a pro oba solidní práci. Vlastně, když to tak beru zpátky, to, co nás v budoucnu rozdělilo, bylo možná právě to životní tempo. Teď mířím k autu a odjíždím na druhý konec republiky, protože tady už nemám co dělat. Vážit se dá tam, kde je boj a protivník, ale to tady už skutečně není. Naštěstí. To, co bylo doteď, mě stálo všechno. Napoleon jsem prostě neobstál. Roman